

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

tate. Hoc ego ipsis virtutibus mirabilius iudico. Et alibi dicit: non est res magna, humilem esse cum quis parui sit: magna tamen virtus est humilitas honorata; rara auis in terris, aut non sanctitatem non perdere; aut humilitatē sanctimonia non excludi: & difficile valde est, in loco esse excelsa, & altum non sapere, res quidem valde inusitata, sed quo minus vsitata, eo gloriosior. Hic autem vir Dei, magna gloria dignus fuit, eò quod rem ad eò raram & in virtute præclaram obtinuerit, conseruans humilitatem & nihil amittens sanctitatis, ne euanesceat ex honore & opinione eius.

VIRTUS hæc (vt S. Bonauentura ait) res complectitur gradus: se ipsum scilicet vilem iudicare; desiderare ab omnibus talis haberi; nec extolli ex donis Dei, quantumuis magnis: & in omnibus tribus fuit insignis P. Balthassar, vt sensim explicabimus.

§. I.

PRIMUM, quemadmodum valde illustrabatur cælesti luce in cognitione Dei, eiusque magnitudinū: ita etiam excelluit in cognitione sui ipsius, & propriæ abiectiōis, quæ solet illam comitari, cum perspicit & agnoscit aliquas veritates, quibus perfecta humilitas nititur: quarum vna est agnoscere plurimas miseras, quibus homo ex se ipso subiacet, nisi Deus, aut præseruet, aut eripiat ab eis: in qua veritate agnoscenda valde fuit illustratus, magnaque interna sensa circa illam habit, quæ ipse refert in suo libello. Quodam die mane (inquit) euigilaui valde

Ff 4 iucun-

Serm. 45. in
Cantica.
Epist. 42.
circa mediū.

Process 6.
Relig. cap. 21.

“Mense Oct.
1574.”

„ iucundus ex quadam cogitatione, & sensu, qua-
 „ lem in mea vita non habueram: agnoscens, quid
 „ sit anima aliqua cum Deo; & quid sine eo: & quod
 „ sine Deo sit ipsamet deformitas, ipsamet nox, &
 „ ipsamet mutabilitas; est cinerum cumulus ante
 „ faciē vehementis venti; est solaris horologii acus
 „ siue lingula, antequā polū rectā respiciat: denique
 „ homo sine Deo stultus, & stupidus omnino est: cui
 „ Deo verò omninò contrarius; quia est sicut Deus.
 Et qui tales habebat sensus, cū ē somno vigilabat:
 signū est, frequēter se in huiusmodi cogitationibus
 exercere cum vigilabat: Nec sine causa Deus illi
 iucundum hunc & gratum saporem in eo sensu
 communicauit: nam etsi videatur, insipidum quod
 agnoscere propriarum culparum deformitatem,
 ignorantiarum noctem, instabilitatem decreto-
 rum animi, & quam sit cinis cū vehementes
 tentationum vēti contrā spirant, & irrequietam,
 quam sentit, cū est sine Deo, nec diuinum hunc
 polum respicit: at Deus D. N. nouit has cogitatio-
 nes suauissimè condire ea tranquillitate, quam a-
 nima sentit, hinc videns suam miseriam; inde ve-
 rò ab eadem, si Deo coniungatur, liberari.

DEDIT præterea idem Dominus noster ma-
 gnā huic Patri lucem, ad perpendendos valde
 suos defectus, quamuis paruos; & quā vilem ip-
 sum redderent; & præcipuè, quod Dei ipsius do-
 na inepta sua mixtura valde defœdarent, vt cō-
 stabit ex quodam sensu, quem in suo libello indi-
 16. Nou. „ cavit, sic dicens: cum peterem à Deo D. N. ve-
 1568. „ gitationes, verba, & opera mea purè ad suum di-
 „ uinum obsequium dirigeret: euigilanti mihi &
 „ semidormienti quodam mane oblatum est, quāsi
 in mo-

in momento, quod nunquam ego vel cogitare
 potuissem, & multò minus petere: nam nulla mea
 dispositione præcedente, insignem quendam in-
 ternum habui sensum, quod vita nostra spiritua-
 lis sit tanquam preciosissima tela aurea: & quem-
 admodum in ea non est exigua deformitas quod
 flum aliquod rude crassumque inseratur; nec
 paruum detrimentum, quod in excellenti & pre-
 cioso panno rudis & inepta aliqua raritas appa-
 reat: ita non exiguum damnum censendum est
 mixtura propriarum cogitationum, verborum, &
 operum quæ nos affuimus ijs, quæ Deus nobis in-
 spirat: quale est quod vni cogitationi, quam diui-
 na eius maiestas cordi nostro suggerit, nos admo-
 neamus ex capite nostro duodecim, quæ illam
 obscurant; & vni verbo, quod nobis inspirat, vi-
 ginti quatuor inania, quæ nos loquimur, adiun-
 gamus, effundendo nos ipsos sine causa & ratio-
 ne; & vni operi, quod nobis imponit, quatuor aut
 sex nobis ipsis addamus. Tela enim hæc, vt pre-
 ciosa sit, texenda est diuinis cogitationibus, ver-
 bis, & operibus: quare ijs, quæ ipse inspirat, bo-
 num aliud frustum cum eius auxilio addere nos
 decet, vt tela crescat: at ex huiusmodi mixturis
 rudibus, ac crassis non leue accipit detrimentum:
 nam in his externis & materiatis, sensum habe-
 mus apertum & acutum: qui in spiritualibus clau-
 sus est, & obtusus. Deducamus hoc ex rebus his
 externis: certè non leuiter displicet, nostrumque
 palatum offendit, quod post singulos bolos ex
 fructibus alicuius patinæ aliquid inueniamus
 corruptum; & in botro post singula bona grana,
 putridum aliud occurrat: quod si ita eueniret in

„ omnibus, quæ in mensa nobis apponuntur, surge-
 „ remus ex ea, iudicantes, nō satis nobis fuisse pro-
 „ spectum. Similiter, quod in vno lactucarum le-
 „ cto non nisi sex inuenirentur bonæ; & in pyro
 „ fructibus referta, duodecim tantum pyra essent
 „ apta; & in latericio muro duodecim inueniri la-
 „ terum ordines nō agglutinatos; & in aliqua ima-
 „ gine, quam vel vnus defectus deformaret, nihil
 „ inueniri præter vnū aliquid in eius facie bene de-
 „ pictum; & in charta valde alba ac nitida post su-
 „ gulas voces esse lituras, & maculas. Hæc non sunt
 „ exigua detrimenta, nec reddunt res parum viles.
 „ Tale igitur est animæ malum, à qua Deus inte-
 „ gram exigit puritatem: quod malum ex mixtu-
 „ ra oritur cogitationum, verborum, & operum,
 „ quæ progenies sunt propriæ voluntatis, cum de-
 „ berent esse diuinæ: non est malum hoc somniant
 „ oblatum; sed verum, ab ore Dei prolatum, quod
 a *Isaia* 64. „ nobis obijcit, quod a *vniversa iustitia nostra*
 6. „ *sint quasi pannus menstruata, & abscondit faciem*
 „ *suam à nobis.* Nec hoc est maximum malum, sed
 „ secundum accedit, quod talis vita modusque a-
Psal. 105. „ gendi noster non humiliet nos: cum tamen similis
 43. „ agendi modus Patres nostros humiliauerit, vt
 „ ait Dauid; nec facit nos interius erubescere in
 „ conspectu ipsius Domini. Artifices illi, quos no-
 „ minauimus murarium, pictorem, & scribam val-
 „ de erubescerent coram quibuscunque, etiam vul-
 „ garibus hominibus, ipsorum defectus aduertent
 „ tibus; & nos non erubescimus coram tanto Do-
 „ mino. Ille non est nobiscum contentus; & nos su-
 b *Hier.* 3. 3. „ mus etiam læti, & pacati: b *facta est nobis frons*
 „ *mulieris meretricis, nolumus erubescere?* H. s. cer-
 cium

cium accedit malum : quòd tot mala & mixtura
 adeò vilis non sufficiat ad nos humiliandos : cum
 tamen vel modicum bonum, quod faciamus, abun-
 dè sufficiat, vt inaniter extollamur, & vel illud
 modicum si non omninò pereat, saltem sit etiam
 offuscatur. Vel vnum granulum auri, quod vi-
 demus in luto; particula alicuius gemmæ fimo te-
 cta, flos aliquis multis spinis stipatus pulchra sunt
 bona, sed foetidis & abiectis rebus admixta. quid
 turpius; aut quid magis conterat cor nostrum?
 sensum hunc miseræ nostræ Deus illi est largitus:
 quo ille valde se humiliabat, & in suis oculis eru-
 bescebat. Et in eundem finem magnum alium de-
 dit illi sensum recogitanti de suis defectibus,
 sub hac similitudine : Quando tandem disces
 mundè scribere, & sine lituris? quando æ-
 qualiter lineas duces, ac rectè? quando be-
 nè characteres efformabis, celerique manu scri-
 bes? quasi dictum sibi existimaret : adhuc es
 infans, & Tyro in virtute: nec didicisti rem ali-
 quam facere perfectè.

S V V M quoque nihilum dedit ei agnoscendum,
 & quam parum nostræ diligentiae valeant, vt in
 obsequio Dei progrediamur ob nostræ disposi-
 tionis imbecillitatem, adferēs ad id quod S. Apo-
 stolus dixit: *c non est volentis neque currentis, sed* *c Rom. 9.16.*
Dei miserentis. Dei enim misericordia nos pro-
 mouet: cuius non minus est capax qui debilis est,
 quam qui fortes esse videntur. Cùm quadam die,
 inquit, abiectum valde ac desolatum me viderem:
 & anima mea ad Deum sicut terra sine aqua
 clamaret: incidit tenera quædam cogitatio:
 quam rectè, apteque Deus constituerit, vt,
 quidquid

3 Non. anno
 1575.

quidquid anima habet, & potest, sit à dulcissima eius manu: ut tum sit bonum, quod habebit; tum possit multum habere, & tutò possidere, ipsumque Dominum largitorem agnoscens, seipsam in reddenda ei gloria propterea occupare. Et hinc sensus ille oriebatur, quem percipiebat ex sua à Deo in rebus omnibus dependentia, magnaque de se ipso diffidentia. Quodam die, inquit, rexit mihi *21. Decēb. Anni 1575.* Dominus deceptionem meam circa fiduciam in me ipso, in modum videntis aliquod phantasma, ex quo terretur & obstupescit. Prius mihi in eorum tu duarum Missionum ostenderat, me posse corius dicitus illi fidere in omnibus; & nunc, quod mihi ipsi in nullo, nec quoad virtutem, nec quoad scientiam. In exhortationibus deficiebant mihi verba, & suspensus hærebam; aduerti, virtutem, quam illis dabāt, vitam esse ipsius: ideoque decreui me ipsum deserere, & ad ipsum transire. Vidi clarus quàm digitos mearum manuum, securitatem in meis periculis, fuisse eius protectionem; meamque scientiam in loquendo esse, quod ipse ex sapientia sua mihi dedit; & hanc solam portionem aclectionem esse, quæ opus cum lucro faciat, & ita intellexi, debere nos in rebus omnibus ab ipso, & infinita eius misericordia dependere.

DE NIQVE: ut in hoc primo humilitatis gradu esset perfectus, concepit Sanctum quandam timorem, ne peccaret; bonumque amitteret, quod habebat: ne, si amitteret, non posset fortè illud recuperare: qui timor sollicitum valde in eius conseruatione faciebat. Et existimans, quasi nihil esset, quod haberet; seque esse valde in initijs, optabat semper ulterius progredi, iuxta illud Ecclesiastici

stitici de viro humili: d *cum consummauerit ho-* d *Ecel. 18. 6.*
mo, tunc incipiet; quasi non incepisset. Et hinc de-
 sideria illa oriebantur, quibus petebat à Deo, vt
 ipsum ad se conuerteret, quasi conuersus non ef-
 set. Et refert ipse in suo libello, quod in mense
 Februarij Anni 74. cum iam adeo profecisset, vt
 superius vidimus, oranti inciderit dubiũ, an Deus
 vellet ipsum conuertere? sed expeditum id fuisse
 interno quodam sensu de fiducia in Dei miseri-
 cordia; posito exemplo in se ipso: si quis, inquit, te
 offendisset, & aduerteret se malè fecisse: an non
 tibi placeret? omnino. Quod si lux & cognitio e-
 ius iniuriæ faceret illum erubescere ac dolere; te
 seque subijcere cuius pœnæ in satisfactionem ob-
 talem culpam admissam, subeundæ; cuperetque
 ac statueret non repetere similem stultitiam: An
 non multò amplius gauderes? procul omni dubio.
 Quod si per se ipsum ad hoc præstandum non suf-
 ficeret, an non eum iuuares, vt cœcitatem suam
 agnosceret, & animum ad hæc omnia præstan-
 da conciperet: saltem quod ad te ipsum spectat, ad
 iniuriam dico tibi illatam? ita certè. Quod si in-
 iurius ille, esset tibi valde obstrictus, tuque opta-
 res ab illo diligi, eumque ad tuam amicitiam re-
 dire: id ipsum tu desiderares, & vt faceret adiuua-
 res duplici nomine, tum propter tuam iniuriam,
 tum propter ipsius perditionem: nam ex tali eius
 conuersione, pro iniuria tibi illata satisfaceret, e-
 iusque ruina repararetur. Si igitur tu hæc omnia
 erga eum, qui te offendit, fecisses: quomodo du-
 bitas, Deum idem velle de te, & libenter visurum,
 quod à peccando desistas, ad eum te conuertas, at-
 tendas stultitiam tuam, eamque desideas, teque sub-
 iicias

» iicias omni poenæ & satisfactioni, quam à te re-
 » quisierit, & donec ad eum peruenias gradum, vt
 » vel solum, de recidiuo in similem, aut etiam mi-
 » norem offensionem cogitans, contremiscas: quod
 » si tu inferentes tibi iniuriã in his omnibus velles
 » iuuare: cur diffidis Deum suos adiuturum?
 » & , cùm ad se redierint, recepturum; primum
 quidem propter se ipsum, deinde propter illos:
 quia ad ipsum spectant, eosque patris imitari
 amat, cupitque se ab omnibus amari. Hac ra-
 tione animabat se humilis hic Pater: nam vera
 humilitas non est timida, nec animum abijcit, aut
 desperat: potius, quò suis viribus minus
 confidit, eò fidit amplius Deo; & videns, se
 nihil in se posse, sperat, quòd in Deo poterit
 omnia.

§. II.

AB hoc humilitatis gradu progressus est ad
 secundum, quo gaudebat vilis haberi apud
 alios, & vt talis ab eis tractari. Ac propter
 ea pro viribus tegebat dona à Deo accepta, siue
 naturalia, siue supernaturalia, quæ præstare apud
 homines viderentur. Et cùm in inijs repugnan-
 tiam aliquam in hoc sentiret, quia videbatur ma-
 gnum quid facere, talia occultando: hæc illi oc-
 » currit cogitatio: an non filius Dei plura occulta-
 » uit, ac dissimulauit? & statim quieuit, & erubuit,
 » maioremque adhibuit curam in occultandis mi-
 » sericordijs Dei erga se, quæ multæ valde erant.
 » Ac propterea pauca innotuerunt. Contra verò
 » valde fuit promptus ad suos defectus natu-
 rales